

דרכי חיים

שכר הידידות

למשה גייסט היו ידידים רבים. את הידידים רכש גייסט בימי קרבות מלחמת העצמאות, כששירת כתפקיד מקלען ראשון באחת מיחידות הטיבת נבעתי. חבריו קראו לו "מסמרה" בשל גבוה הרב. כשנפגע, ב"אחד הקרבות, המשיך גייסט להפעיל את המקלע, עד לחילוף חוליותו עליידי היחידה אחרת. באותו קרב, איבד את כושר ראייתו בעינו הימנית. הועדה הרפואית, כפניה הת' יצב, פסקה נכות של 50 אחוז. ועדה אחרת המליצה עליו כחבר המועצמים הראשונים לקבלת אות הגבורה.

ידידיו של גייסט לא שכחו אותו, גם אחרי הקרבות. בשנת 1951, כשהחלים גייסט מפצעיו הרבים ויצא ממוסד השיקים האח' רון, ביקר אצל שניים מידידיו וחבריו ל' קרבות, צבי נגיי ומרדכי פורה, ביקש מהם לעזור לו לרכוש מונית, ממנה רצה להוציא את פרנסתו. לצורך הרכישה, סיפר, חסרות לו 3000 ל"י. את ההלוואה יתן בנק אוצר החיל' מידידיו ביקש רק לחתום את שמור' תיהם כערבים לשטרותיו. השניים הסכימו, ברצון, וההלוואה ניתנה.

תיק שחופה. ראייתו הלקויה של גייסט לא איפשרה לו למצוא את פרנסתו בכבוד. לאחר שנפצע באחת התאונות התכופות ש' ארעו לו, ביקש למכור את מוניתו. מנהל אוצר החיל', שבאמצעותו נרכשה המונית, סירב לאשר כל דחיה בפרעון השטרות, עד למכירת המונית. גייסט, שלא היה לו ברירה אחרת, הפסיק לשלם. ידידיו, נגיי ובורר, החלו לקבל הודעות התראה מאוצר החיל'. הידידים מיהרו לגייסט, שמעו ממנו על צרותיו, נסיונות הפשרה שלהם עם מנהל הבנק, שהוקם כדי לעזור בשיקומם של אלה אשר האומה חייבת להם יותר משטר אחד, נכשלו.

ביתנים, מכר גייסט את המונית, חזר ל' התפס על אשגבי משרד הבטחון. כשראה שהסיכויים לפרנסה רחוקים, הודיע על הח' לשתו לעזוב את הארץ. מנהלי המחלקה ל' שיקום במשרד הבטחון נענעו את ראשיהם כהסכמה, שמתו להיפטר סוף סוף מאחד התיקים הקשים שעל שולחנותיהם. גייסט מכר את השיכון שקיבל ברמת-חיל, חיסל את עניניו, היגר לתורכיה, בדרכו לאוסט' רליה.

מנהל אוצר החיל ידע על הגירתו של גייסט, מכירת המונית מצוינת בכרטיסו הי' אישי של הלקוח. גם מכירת השיכון, שה' הלואה לרכישתו ניתנה עליידי הבנק, רשר' מה כחוק. פרט אחד שנשכח, בסערת חיסול התיק המסרידי: הידידים שעברו לשטרותיו של גייסט.

לפני זמן קצר קיבלו נגיי ופורר הזמנות לבית-המשפט. התביעה: פרעון חובותיו של גייסט. שניהם מיהרו אל קרוביו של יודם. רק אז שמעו, לתמהונם, שגייסט השאיר הצהרה חתומה, בה הוא מבקש לשלם את דמי התגמולים — המגיעים לו עד סוף ימי חייו — לפרעון החובות.

מנהל אוצר החיל היה סבור אחרת, הע' ביר את השלום התגמולים לפרעון חוביו תיו האחרים של גייסט, שלא היו להם ערבים. נגיי ופורר, דרש לשלם את שכרה של הידידות עד הפרוטה האחרונה. משרד הבטחון אינו מכיר בידירות כזו.

משפט

עזה-נחל-עוז-ירושלים

באיו מידה יכול בית-משפט ישראלי ל' דון בתביעתו של היועץ המשפטי לממשלת ישראל נגד אנשמים, שאינם אזרחי מדינת ישראל ושנתפסו כחשודים בביצוע פשע, בתוך שטח שהוא שטח כיבוש מוחזק, לאחר מלחמת סיני? על שאלה עקרונית זו, נדרש להשיב השבוע בית-המשפט המחוזי בירושלים, ב' שבתו בסמכות של בית-משפט לפשעים חמור' רים.

נשיא בית-המשפט המחוזי בירושלים, ז"ר בנימין הלוי, והשופטים המחוזיים משה גולן ויהודה כהן, הקשיבו לעדויות התביעה, במש' פסם של גמיל אל-עביד קאסם אל-זודיע ומח' מוד מוחמד יוסף זיארה, הנאשמים ברצח בכוחה תחילה של חבר קבוצ נחל עוז, רועי רוטברג. גופתו של רועי והחזרה לישראל לפני למעלה משנה, באמצעות ועדת שביתת (המשך בעמוד 12)

ארווין דויטש, 31, אינסטלטור ממושב חוסן ליד נהריה, היה אומלל מאד. ימים אחדים לאחר מלחמת סיני, ביקר אותו בצריפונג אחד מחבריו, סיפר לו כי הוא עובד עכשיו באילת בסולל בונה, משתכר יפה ומרוצה.

דויטש שמע את סיפורו, ביקש לדעת כי צד יוכל גם הוא לרדת לאילת, לזכות סוף סוף בחיים מסודרים, במקום לעמוד ימים שלמים לפני אשבה של לישכת העבודה במעברה. החבר הסביר שאין פשוט מזה: צריך למכור את הכל, לקחת את הנחוך ב' יותר ולרדת לאילת. כשיגיע לשם, הסביר, תפארה כל הבעות. באילת יש חוסר ידים עובדות.

כשהגיע ארווין לאילת, לאחר שמסר את צריפונג למשרד המעברה, מכר את רהיטיו ושיכנע את אשתו בעתידם המאושר במ' קום החדש, חיכה לו אכזבה מרה. את ה' לילה הראשון בילה בחוק, תחת כיפת הש' מים. כי באילת כולה, לא היה חדר אחד פנוי למשפחה החדשה.

בבוקר, היה המצב עגום עוד יותר. כש' הלך ארווין ללישכת העבודה, הוסבר לו כי עבודה נתינת רק לתושבי אילת הקבועים. כשהלך למשרדי המועצה להירשם כתושב, הוסבר לו כי כתושב יכול להרשם רק מי שיש לו שיכון באילת. כשישב מול מנהל הסניף המקומי של מפעל השיכון העממי, הבין ארווין כי המסע לאילת ותלאותיו היו לחינם. שיכון, הסביר לו המנהל, מקבל רק תושב אילת קבוע.

ארווין דויטש ואשתו חזרו לחוסן.

מעגל קסמים

ה סיפור על משפחת דויטש נכון רק בחלקו הראשון. למולה הגדול, הספי' קה משפחה זו למכור את הרהיטים, לשלם את החובות — ולשבת על צרורותיה, לח' כות לחבר שהבטיח להם לבוא ולקחת אר' חם לאילת. החבר לא הגיע, נסע לאילת ל' ברו.

אחריו הגיע מכתבה של אשתו של ארווין, למשרד המועצה המקומית באילת. הגברת

החייל איש צבא הקבע, שהתאהב באילת ממבט ראשון, לפני שנים אחדות, בשרתו בצבא חובה, הוא עמנואל לסמן, 23. הקשר הנפשי הראשון, שלו עם העיר הדרומית, נקשר ביום רצח מעלה ה' עקריים. עמנואל, ששרת אז במשטרה הצבאית באילת, היה צריך לצאת לתל-אביב באוטובוס, שכמעט כל נוסעיו נהרגו לאחר כמה שעות. הוא הסכים לצאת לחופשה במועד מאוחר יותר כשנתבקש לעשות זאת על יד' סמל התחנה, ניצל הודות לכך ממות כמעט-בטוח. בקשתו של עמנואל לאפשר לו להתישב באילת נדחתה גם היא ככל האחרות.

המובט להתישב בה. שתי הבקש' מס' ההכנסה בתל-אביב, המשפחה בכל רע' מחוץ אילת שמע מפי חברים מצאו חן בעיניו. הוא הקצר את תשובתה השלי'

שרים רבים על אילת, עסקנים נואמים עלי' השייט אליה אולם עשרות האזרחים שבי' לא נותנים לנו

דויטש סיפרה על מה שקרה, ביקש' יודע כיצד אפשר להגיע לאילת ה' גם בלא עזרת החבר שנעלם. היא לקבל, כעבור כמה ימים, מכתב מוכ' נאמר שלצערה הרב של המועצה ה' אילת, לא תוכל התישבותה של דויטש באילת לבוא בחשבון בזמן הסיבה: אין שיכון.

„נכון, הודה חנוך נגד, ראש אילת, „זהו מעגל קסמים. עדיין איננו כיצד ובאיזה קטע נפרוץ אותו. בזמן שיו 270 יחידות דיור של השיכון, אך כולן מיועדות לעולים חדשים ה' אלינו, ישר ממל חיפה. למשפחת לא נוכל להקצות דירה, לפי שעה.“

חנוך נגד הוא גלוי לב. כאחד ממו' ההתיקים ביותר של אילת, יודע הוא לשים לב להבטחות. ראשי אילת וה' ההתיקים למזן כבר שהבטחות לתנו' שים לחור. העובדות הפשוטות א' משרד העבודה מתכנן את תוכניותיו עזמאית לגמרי. תוכניות משרד ה' האחראי לכל שאר ענייני אילת, לא עדיין לידיעתו. „השיכונים שאנחנו אומרים פקיד משרד העבודה, „מיו' עולים חדשים. לכל השאר, ידאג' אחר.“

מי ידאג? לשאלה זו אין עדיין חנוך נגד עצמו אינו יודע על תשובו'

כלכדן ופיעה

ת יק אחד במשרדי המועצה ה' אילת תופח מיום ליום. התו' תיק זה מסבירה את תוכנו: „בקש' תקצות.“ בחודשים שעברו מאז מלה גי, גדל זרם הבקשות כמעט פי שו' ההצהרות המרובות והמנוסחות על של אילת, על האפשרויות הגדולות גות בעתידה הכלכלי ועל שיגשוגה הסכו את תשומת לבם של עשרות של אזרחים, צעירים וקשישים, רחוקי משפחה, ותיקים ועולים חדשים. שהובא אל שולחנו של אמיל פימנט' כיר המועצה המקומית, הכל מדי יו' שניים או שלושה מכתבים מסוג' בששת החודשים האחרונים, בק' אזרחים לעבור לאילת. סקר קטן ה'

החשמלאי

ובעל לאשה צעירה, שנשא אותה לפני שלושה חודשים, קיבל אף הוא תשובה שלילית מהמועצה. יוסף זנגי, יליד הארץ בן 22, ואשתו אסתר, 19, שנוזדה בצרפת, חולמים כל הזמן להשתקע באילת. בתל-אביב הם גרים בחור קטן בשכונת התקווה, משלמים 45 ל"י שכר-דירה לחודש ומתפרנסים כשכירי-יוס. יוסף עובד אצל קבלן בנין בחבל לכיש ואסתר באחד המשרדים, ככתבנית. יוסף שרת בחיל הים, למד שם את מקצוע החשמל. עבודתו אצל הקבלן היא עבודה זמנית ומספיקה בקושי לפרנסתו.